

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Zdeňkem Pivoňkou v právní věci **žalobce: M. Š.**, zastoupený JUDr. Vladimírem Procházkou, advokátem, se sídlem Plzeň, Rooseveltova č.16, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, jednajícímu prostřednictvím Mgr. Z. Ž., zaměstnankyně žalovaného, v řízení o žalobě ze dne 29.12.2008, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2008, č.j.: DSH/11894/08

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 29.12.2008 se pan M. Š. (dále jen žalobce) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále pouze žalovaný) ze dne 29.10.2008, č.j.: DSH/11894/08 (dále jen napadené rozhodnutí nebo napadené rozhodnutí žalovaného), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tachov (dále pouze městský úřad) ze dne 29.8.2008, č.j. 5248/2008-ODSH-4, kterým byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č.200/1990 Sb., o přestupcích, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), porušením § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze zákon o silničním provozu), za což mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Požadoval náhradu nákladů řízení. Součástí žaloby byl i žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgány obou stupňů v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správní řád), nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Žalobce tvrdil, že se podrobil dechové zkoušce a pouze údajně, podle úředního záznamu, byl poté hlídkou Policie ČR vyzván ke klinickému lékařskému vyšetření s tím, že když odmítl, byla mu zakázána další jízda automobilem. Žalobce namítal, že v rozporu s úředním záznamem po cca 45 min. byla u něho opakovaná dechová zkouška s výsledkem 0,19 g/kg, tedy v podstatě stejný výsledek. Po tomto měření však již žalobce nebyl vyzván k vyšetření a odběru krve, nýbrž mu byla umožněna další jízda automobilem. Žalobce dále uvedl, že podle metodického návodu k detekčnímu přístroji, měla hlídka Policie ČR v tomto případě, který signalizoval fyziologickou hranici alkoholu, posečkat cca 20 minut a poté zkoušku opakovat. To však podle žalobce žádný z příslušníků Policie ČR neučinil, ani k tomu nebyl vyslechnut, ač tento požadavek uplatnil v odvolání, stejně jako požadavek na opatření interního předpisu Policie ČR, kterým se stanoví postup policejního orgánu v případě, kdy se zjištěná hladina alkoholu blíží anebo ztotožňuje s fyziologickou hranicí. Žalobce měl za to, že zákrok orgánů Policie ČR nebyl ukončen sepsáním úředního záznamu, nýbrž až další dechovou zkouškou se stejným výsledkem, jež umožnila žalobci další jízdu. Žalobce odkázal na ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu s tím, že příslušníci Policie ČR provádějící zákrok proti žalobci nepostupovali v souladu s tímto ustanovením. Žalovaný neprovedením navržených důkazů porušil podle žalobce § 89 odst. 2 správního řádu, jakož i § 3 správního řádu. Příslušníci Policie ČR pak nedostáli ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgány poskytují přiměřené poučení o právech a povinnostech, když žalobce v době zákroku neznal následky odmítnutí odborného vyšetření. Žalobce měl za to, jelikož první dechová zkouška vedla k výzvě podrobit se odběru krve a druhá končila bez výzvy se závěrem, že žalobce je schopen řídit motorové vozidlo, že se jednalo o naprosto přesvědčivé důvody, proč měl být zdokumentován celý zákrok policistů, nikoli jeho část. Jednání policistů se žalobci zdálo šikanózní.

Doručením žaloby krajskému soudu v Plzni (dále jen soud), k čemuž došlo dne 30.12.2008, bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé dílu právního (§ 65 a násl.) zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní (dále pouze s.ř.s.), ve které je upraveno řízení žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Věc byla vedena u soud pod sp. zn. 17Ca 78/2008.

Usnesením soud ze dne 6.3.2009, č.j. 17Ca 78/2008-42 byl žalobě přiznán odkladný účinek.

Dne 19.5.2009 vydal soud bez nařízení jednání rozsudek č.j. 17Ca 78/2008-53, jímž zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí městského úřadu ze dne 29.8.2008, č.j. 5248/2008 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 6.4.2009, zn.:DSH/3998/09 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce byl uznán vinným za nesplnění zákonné povinnosti podrobit se na výzvu policistů vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Skutkový stav měl městský úřad, stejně jako žalovaný, za prokázaný. Policisté podle žalovaného postupovali v souladu se zákonem č. 283/1991 Sb., o Policii ČR. Výzva k podrobení se vyšetření není šikanózním výkonem pravomoci či zneužitím pravomoci, ale standardním postupem při pozitivním výsledku dechové zkoušky. Zásada poučovací povinnosti správního orgánu upravená v § 4 odst. 2 správního řádu je podle žalovaného součástí ústavního práva na právní pomoc. Podle Ústavního soudu je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech, tj. „soud je povinen účastníky poučit, jaká práva jim přiznávají a jaké povinnosti jim ukládají procesně právní předpisy, jak je nutno procesní úkon provést, popř. jak odstranit vady procesních úkonů již učiněných“. Poučovací povinnost se podle žalovaného zásadně nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, zejména zda a jak mají dotčené osoby hájit v řízení svá práva, a jaké důsledky pro ně plynou z toho, když tak neučiní. To je případ žalobce, který nesplnil povinnost vyplývající z hmotně právního ustanovení právní normy, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že s žalobcem bylo zahájeno řízení o přestupku, jehož se měl dopustit tím, že dne 26.7.2008 v 01.15 hod. řídil v Tachově, Moravské ulici osobní motorové vozidlo zn. Volvo S. Byl zde

kontrolován hlídkou Policie ČR a vyzván k dechové zkoušce pomocí přístroje „Dräger“, jíž se podrobil. Přístroj vykázal hodnotu 0,2 ‰ alkoholu v dechu. Poté byl žalobce vyzván k lékařskému vyšetření při ovlivnění alkoholem s odběrem krve, kterému se odmítl podrobit. Součástí správního spisu je dále oznámení o přestupku, podle něhož byla žalobci následně zakázána další jízda automobilem, výsledek dechové zkoušky vytištěný z přístroje „Dräger“, a úřední záznam pracovníků Policie ČR o provedení orientační dechové zkoušky a o jejím výsledku.

Při jednání dne 28.8.2008 žalobce uvedl, že se podrobil dechové zkoušce a že policejní hlídce uvedl, že před jízdou nepožil žádný alkohol, pouze při obědě kolem 14.00-14.30 hod vypil 1x 12° pivo. Podivil se, že po uplynutí více než 10 hod měl v dechu ještě alkohol. Potvrdil odmítnutí lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve. Podle jeho tvrzení ho následně nechala hlídka Policie ČR asi 45 min na místě a pak opakovala dechovou zkoušku z důvodu, zda alkohol nestoupá. Tato zkouška byla nižší, žalobci nebylo známo o kolik, a tak ho pustili dojet s vozidlem domů. Žalobce nikdy neměl žádný problém s alkoholem při řízení.

Rozhodnutím městského úřadu ze dne 29.8.2008, č.j. 5248/2008-OD byl žalobce uznán vinným s tím, že správní orgán měl za prokázané, že žalobce po pozitivní dechové zkoušce na přístroji „Dräger“ se odmítl podrobit lékařskému vyšetření při ovlivnění alkoholem, ke zjištění stupně ovlivnění alkoholem. Městský úřad hodnotil toto jednání jako závažné porušení dopravních předpisů, jež zakládá odpovědnost za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Městský úřad uložil sankci žalobci podle ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž tvrdil, že splnil svoji zákonnou povinnost ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., tj. povinnost řidiče podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Dále žalobce shodně jako v žalobě namítal opakovanou dechovou zkoušku, na základě níž bylo umožněno žalobci řídit vozidlo dále s tím, že další hodnota v podstatě byla stejná, tj. po druhé dechové zkoušce, nemohlo se tedy proto jednat ani o absorpční ani o vylučovací fázi, kde by muselo dojít ke změnám hodnot množství alkoholu v dechu, a proto žalobce tvrdil, že se v jeho případě jednalo o klasickou fyziologickou hranici. Žalobce navrhl svědectví obou příslušníků Policie ČR a

důkaz interní normativní instrukcí Policie ČR, stanovující postup policejního orgánu při velmi nízké, fyziologické hranici se blížící hodnotě alkoholu.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu s odůvodněním, že žalobce nebyl uznán vinným přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. b) nebo písm. c) přestupkového zákona, kde by byla relevantní hladina alkoholu v dechu či v krvi z důvodu prokázání požití alkoholu před nebo během řízení vozidla. Žalovaný citoval ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích a dále uvedl, že žalobce se sice podrobil dechové zkoušce s pozitivním výsledkem, následně s nižší hladinou, ovšem jeho povinností bylo též podrobit se lékařskému vyšetření. Tato povinnost vyplývá podle žalovaného pro všechny řidiče jako účastníky provozu. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích je obecnou povinností řidiče a výzva policisty k podrobení se lékařskému vyšetření se neváže pouze na podezření, že řidič požil alkohol či návykovou látku, ale může být vyjádřena kdykoli během kontroly či šetření dopravní nehody apod. Podle žalovaného bylo prokázáno, že se žalobce na výzvu policistů nepodrobil lékařskému vyšetření.

Dne 19.5.2009 vydal soud bez nařízení jednání rozsudek č.j. 17Ca 78/2008-55, jímž zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí městského úřadu ze dne 29.8.2008, č.j.5248/2008 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení. V odůvodnění rozsudku soud mimo jiné vyslovil, že s účinností ode dne 1.1.2009 došlo ke změně hmotně právní úpravy (§ 16 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). K uvedené změně musel přihlédnout, neboť v opačném případě by nepochybně porušil zásadu retroaktivity ve prospěch pachatele, jak bylo vysvětleno v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 As 57/2007. Žalovanému soud uložil, aby k popsané změně hmotně – právní úpravy opatřil doklad potvrzující, že policisty použitý dechový analyzátor byl řádně ověřeným přístrojem.

Tento rozsudek soudu napadl žalovaný odůvodněnou kasační stížností ze dne 11.6.2009, kterou později ještě doplnil.

Na základě kasační stížnosti vydal Nejvyšší správní orgán dne 16.12.2009 pod č.j. 6As 40/2009-125 rozsudek, kterým zrušil rozsudek soudu ze dne 19.5.2009, č.j. 17Ca 78/2008-55 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V jeho odůvodnění vyslovil, že v navazujícím řízení bude soud (krajský) vázán

názorem, že se v posuzovaném případě nejedná o retroaktivitu ve prospěch pachatele.

Poté je věc soudu vedena pod sp. zn. 17A 5/2010.

Jednání soudu se konalo dne 29.7.2010. Oba účastníci řízení zastávali stejné názory, jež předtím uvedli v původních podáních.

Žalobce (prostřednictvím svého zástupce) v konečném návrhu uváděl, že nepolemizuje s právním názorem Nejvyššího správního soudu. Tvrdí však, že v předmětné věci správními orgány v prvním a druhém stupni nebyl úplně a objektivně zjištěn průběh skutkového děje a pro stručnost v této části odkazuje na články III. až V. podané žaloby. Dále namítá, že ani správní orgány, ale ani soudu nebyl předložen důkaz o certifikaci použitého přístroje Dräger a uzavírá, že k výzvě, kterou učinili v předmětné době policisté ČR v Tachově těsně po půlnoci, neměli žádný zákonný podklad. V případě nejhůře dopadající na žalobce pak by bylo možno při objektivním zjištění v průběhu skutkového děje uvažovat o postihu toliko za imaginární přestupek, jak ho má na mysli § 22 odst. 1 litera l zákona č.200/1990 Sb. o přestupcích v platném znění. Návrh na rozsudeční výrok činí shodně jako v písemné žalobě z 29.12.2008 s tím, že náklady vyčíslí do tří dnů.

Žalovaný (prostřednictvím pověřené zaměstnankyně) v konečném návrhu tvrdil, v České republice je stanovena nulová tolerance u řidičů motorových nebo nemotorových vozidel při řízení na pozemních komunikacích, a to právě zmíněnými předpisy. U žalobce byla v předmětný den provedena dechová zkouška s hodnotou 0,2 promile alkoholu v dechu, a poté byl oprávněně policisty vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření. Tato výzva, resp. oprávnění k této výzvě policisty a jinými osobami stanovenými zvláštním právním předpisem byla učiněna v souladu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a stejně tak je výzva oprávněnou i po datu 1.1.2009, jak je stanoveno stále v zákoně, a jak judikoval Nejvyšší správní soud. Podle nové metodiky, která byla přijata k novele příslušných právních předpisů, se hodnota alkoholu v dechu do 0,24 promile, která byla zjištěna kalibrovaným dechovým analyzátozem dechu, považuje za negativní dechovou zkoušku. Žalobce argumentuje relevancí naměřené hodnoty dechovým analyzátozem dechu, ovšem měl se podrobit výzvě učiněné policisty k lékařskému vyšetření. Na závěr žalovaný uvádí, že předmětem řízení nebyl stupeň ovlivnění alkoholem žalobce při řízení motorového vozidla na pozemní komunikaci, nýbrž

porušení jedné ze základních povinností řidiče motorového vozidla podrobit se na výzvu policie vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem i ve zdravotnickém zařízení. Porušením této povinnosti tak naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona. Žalovaný má na základě provedeného dokazování a s odkazem na spisovou dokumentaci za jednoznačně prokázaný skutkový stav, porušení základní povinnosti řidiče, a tak naplnění skutkové podstaty přestupku žalobcem. Žalovaný navrhuje zamítnutí správní žaloby. Nebude uplatňovat náhradu nákladů soudního řízení.

Po takto provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

Právně existující, napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal soud v rozsahu v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V rámci vlastního řešení žaloby považuje soud za potřebné nejdříve uvést, že v posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně šlo o přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d/ zákona o přestupcích, ve kterém bylo uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu [3f] odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Zvláštním právním předpisem byl v této souvislosti zákon o provozu na pozemních komunikacích [3f]. V jeho § 5 odst. 1 písm. f/ bylo stanoveno, že řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu [7] ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Zvláštním právním předpisem byl míněn zákon č.379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen zákon č.379/2005 Sb.). V jeho § 16 odst. 2 (znění účinném v době učinění policejní výzvy adresované žalobci, aby se podrobil lékařskému vyšetření na alkohol) bylo uvedeno, že odbornému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu nebo jiných návykových látek včetně odběru biologického materiálu k jeho

stanovení je povinna podrobit se osoba, která se požitím těchto látek uvedla do stavu, v němž bezprostředně ohrožuje sebe nebo jiné osoby, veřejný pořádek nebo majetek, dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné návykové látky.

Mezi účastníky řízení bylo nesporné, že žalobce dne 26.7.2008 řídil osobní automobil, tovární značky VOLVO S, RZ X. Byl držitelem řidičského průkazu č.AP 036651 pro skupiny ŘO „A1,A18,A21,B,BE,C,CE,T“. V 01.15 hodin byl v Tachově, Moravské ulici kontrolován příslušníky Policie České republiky (dále pouze příslušníci Policie ČR nebo policejní kontrola). V rámci kontroly byl policisty ČR vyzván k dechové zkoušce na alkohol pomocí přístroje „Dräger“. Tuto výzvu žalobce respektoval-zkoušce se podrobil.

Žalobce především namítal, že v přestupkovém řízení nebyl v rozporu s § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v § 2 stejného zákona. Žalobce se podle svého tvrzení totiž podrobil nikoli jedné, ale dvěma dechovým zkouškám. Po druhé zkoušce (jejíž výsledek byl v podstatě stejný, jako u první zkoušky), však již nebyl policisty vyzván ke klinickému vyšetření a k odběru krve (jako v případě první zkoušky), nýbrž mu byla umožněna další jízda osobním automobilem do místa bydliště.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

V § 51 zákona o přestupcích je stanoveno, že není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.

V daném případě se jedná o správní řád. Základní zásady činnosti správních orgánů jsou uvedeny v § 2 - § 8 tohoto zákona. V § 3 je uvedeno, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. V tomto ustanovení (tj. v § 2) je kromě jiného uvedeno, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle názoru soudu nelze přehlédnout § 50 odst. 1 správního řádu, v němž je uvedeno, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. V § 50 odst. 2 téhož zákona je stanoveno, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.

Podle názoru soudu byl v posuzované věci zjištěn skutkový stav v potřebném rozsahu.

Tak především je třeba poukázat na policejní oznámení ze dne 26.7.2008, č.j.:ORTC-5358/PŘ-2008-11 o tom, že se žalobce podrobil orientační dechové zkoušce (ODZ), při které byla zjištěna 0,20 promile (alkoholu) a že odmítl lékařské vyšetření. Toto oznámení bylo podepsáno kontrolujícími policisty ČR i žalobcem, který v němž ale neuvedl žádné vysvětlení ani námitky. Pro úplnost je nutné dodat, že žalobce podepsal i vytištěný doklad ze dne 26.7.2008, č.00242 o výsledku dechové zkoušky (0,2 promile) provedené policisty přístrojem „Dräger“. Dále je namístě uvést, že žalobce při ústním jednání dne 28.8.2008 o projednání přestupku na městském úřadu (viz. protokol č.j. 5248/2008-ODSH-3) uvedl, že asi před 10 hodinami před policejní kontrolou vypil při obědě necelé jedno dvanáctistupňové pivo, a že orientační dechová zkouška (první) vykazala hodnotu 0,20 promile. Dále sdělil, že byl policisty vyzván k lékařskému vyšetření s odběrem krve. Na to policistům řekl, že mu přijde takové vyšetření nesmyslné při výsledku dechové zkoušky 0,2 promile. Na to ho policejní hlídka nechala asi 45 minut čekat a pak opakovala dechovou zkoušku.

Z toho, co bylo uvedeno podle názoru soudu vyplývá, že městský úřad i žalovaný měly najisto postaveno, že u žalobce byla zjištěna hladina alkoholu byla vyšší než 0 promile, a tak vznikla důvodná pochybnost, zda žalobce nepožil před jízdou alkoholický nápoj a nebyl při řízení osobního automobilu pod jeho vlivem.

Vzhledem k tomu, že provedená dechová zkouška měla jen orientační charakter, bylo třeba její pozitivní výsledek potvrdit provedením odborného lékařského vyšetření. Žalobce proto byl v souladu se zákonem (§ 5 odst. 1 písm.

f/ zákona o pozemních komunikacích) policisty ústně vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve na zjištění, zda vozidlo neřídil pod vlivem alkoholu (viz např. zčásti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2010, č.j. 5As 24/2009-65, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Této výzvě byl žalobce, jako řidič, povinen se podrobit.

Namísto toho však žalobce odmítl zákonnou policejní výzvu splnit, a tak se již tímto skutkem dopustil (formou úmyslu) přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d/ zákona o přestupcích. Jistě stojí za připomenutí, že podrobení se odbornému lékařskému vyšetření bylo i v zájmu žalobce, neboť právě výsledkem tohoto vyšetření mohl vyvrátit podezření, že řídil osobní automobil pod vlivem alkoholu.

O takto zjištěném skutkovém stavu nebyly žádné pochybnosti. Žalovaný proto nepochybil, když neprovedl důkazy, které žalobce uváděl v odvolání ze dne 12.9.2009 (výsledky obou příslušníků Policie ČR, jenž prováděli dne 26.7.2008 kontrolu žalobce, interním předpis Policie ČR ohledně postupu policistů v případě, kdy dechovou zkouškou zjištěná hladina alkoholu je mimořádně nízká, § 82 odst. 2, § 52 správního řádu).

Ze stejného důvodu neporušil žalovaný § 89 odst. 2 správního řádu, v němž je mimo jiné uvedeno, že odvolací správní orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumá jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Z toho, co bylo nyní sděleno vyplývá, že i v soudním řízení bylo nadbytečné skutkový stav věci doplňovat o výsledky svědků - kontrolujících policistů prap. S. D. a pprap. P. Z., protože protiprávní jednání žalobce (skutek) byl ukončen právě jeho odmítnutím splnit výzvu těchto policistů podrobit se odbornému lékařskému vyšetření na hladinu alkoholu spojenému s odběrem krve. Povinnost řidičů stanovená v § 5 odst. 1 písm. f/ zákona o pozemních komunikacích totiž nebyla novelizacemi zákonů změněna. Ze stejných důvodů bylo podle názoru soudu nadbytečné také provádět důkaz „Metodikou (Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel) č.j.285/2009-160OSD k usměrňování některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou pravomocí a krajských úřadů v souvislosti s novelizací zákonů č. 361/200Sb. a č. 379/2005 Sb. zákonem č. 274/2008 Sb.“ ani důkaz „Pracovním

postupem č.114-MP-C008-08-Metodikou měření alkoholu v dechu pro analyzátoři alkoholu v dechu“ (vydanou Českým metrologickým institutem, Oblastním inspektorátem Praha dne 15.12.2008). Citované důkazní návrhy byly zčásti uvedeny v žalobě, a zčásti doplněny žalobcem při jednání soudu dne 29.7.2010.

Jak bylo v rozsudku již „řečeno“, dopustil se žalobce odmítnutím splnění policejní výzvy k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření na zjištění hladiny alkoholu v krvi předmětného přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d/ zákona o přestupcích.

V této souvislosti pak podle názoru nemá žádný právní význam okolnost, že policisté žalobce později vyzvali k další dechové zkoušce na alkohol a její výsledek, a že přitom již žalobci neopakovali výzvu, aby se podrobil lékařskému vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi, neboť vůči žalobci nebylo vedeno řízení za přestupek ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b/ zákona o přestupcích, ve kterém bylo stanoveno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

Dále není ze stejných důvodů právně významné, že ve správním spisu se nenachází doklady o této dalších výzvě policistů k uskutečnění dechové zkoušky ani její výsledek, o němž se naproti tomu zmiňuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný.

Žádný právní význam ohledně žalobcova přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d/ zákona o přestupcích nemá ani okolnost, že policisté nakonec žalobci (dle jeho tvrzení) dovolili, aby odjel domů vlastním osobním automobilem (opačný závěr je uvedený v policejním oznámení o přestupku ze dne 26.7.2008, č.j:ORTC-5358/PŘ-2008-11, dle něhož byla žalobci po provedení pozitivní dechové zkoušky a odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření další jízda zakázána). Předmětem soudního přezkumu je totiž rozhodnutí žalovaného (ve spojení s rozhodnutím městského úřadu) o přestupku žalobce, a nikoli postup policejních orgánů po spáchání žalobcova přestupku. Ostatně žalovaný (ani městský) úřad nemůže naznačený postup Policie ČR přezkoumávat.

Možné záporné důsledky rozhodnutí o spáchání přestupku a uložení sankcí, které se podle žalobce dotknou jeho podnikání, nemůže soud v řízení o žalobě posuzovat (soud je vzal v úvahu pouze při posuzování žalobcova návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě).

Žalobce dále namítal, že oba příslušníci Policie ČR porušili ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, protože ho nepoučili o následcích odmítnutí odborného vyšetření.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

Úvodem je třeba poukázat na § 4 odst. 2 správního řádu, ve kterém je stanoveno, že správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Z obsahu citovaného ustanovení správního řádu je podle názoru soudu patrné, že poučovací povinnost správního orgán se týká výlučně procesních práv, tj. v dané věci práv upravujících řízení o přestupku žalobce (viz. pojem „v souvislosti se svým úkonem“).

Následkem odmítnutí podrobení se výzvě policisty k lékařskému vyšetření ke zjištění hladiny alkoholu je spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d/ zákona o přestupcích a s tím spojené sankce – pokuta a zákaz činnosti, od jejichž uložení nelze upustit (§ 22 odst. 4,12 téhož zákona).

Zaplacením uložené pokuty dojde ke snížení majetku žalobce a zákazem řízení motorových vozidel nesmí žalobce po dobu výkonu této sankce řídit motorová vozidla, a tak nejsou žádné pochybnosti o tom, že se nejedná o povinnosti žalobce v řízení o přestupku (procesně právní), nýbrž o povinnosti hmotně právní. Žalovaný ani městský úřad proto nebyly povinny o těchto následcích žalobce v řízení informovat. Ostatně, jak bylo v předchozí části tohoto rozsudku již jednou konstatováno, je žalobce držitelem řidičského průkazu, a proto bylo jeho zákonnou povinností znát povinnosti řidičů (např. povinnost podrobit se výzvě policisty k lékařskému vyšetření na alkohol, a sám se seznámit s následky, kterým se vystavuje při případném odmítnutí splnění takové výzvy).

Na druhé straně je ze správních spisů zřejmé, že městský úřad po zahájení přestupkového řízení žalobce poučil o jeho procesních právech obviněného z přestupku. Tak např. v oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 4.8.2008, č.j. 5248/2008-ODSH-2 žalobce informoval, že v řízení může být zastoupen advokátem nebo jiným zástupcem, kterého si zvolí (§ 33 správního řádu). Při ústním jednání dne 28.8.2008 (viz. protokol o jednání č.j. 5248/2008-ODSH-3) byl žalobce poučen o svém právu vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, důkazům o nich, navrhopvat důkazy a uvádět skutečnosti na svoji obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Po podání výpovědi žalobce protokol vlastnoručně podepsal a požádal o zaslání rozhodnutí do místa svého bydliště.

Soud považuje za potřebné dále uvést, že jeho původní rozsudek sp. zn. 17Ca 78/2008 byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6As 40/2009, a proto již žalovaný nebyl vázán původním závěrem soudu, že je nutné opatřit doklad o tom, že použitý dechový analyzátor „Dräger“ byl řádně ověřen. Přes uvedenou okolnost však soud konstatuje, že tyto analyzátory dechu jsou Policií ČR používány při dopravních kontrolách. Podle § 3 odst. 3 zákona č.505/1990 Sb. o metrologii (dále pouze zákon o metrologii), ve spojení s bodem 7.4.2 přílohy vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č.345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (dále jen vyhláška) jsou tzv. stanovenými měřidly. Tato měřidla podléhají dvěma základním opatřením, která mají zajistit jejich způsobilost k danému účelu a správnost měření, a to nejprve při uvedení na trh, a posléze během používání. Stanovené měřidlo nejprve podléhá schválení typu, a to již v době před zahájením výroby či uskutečněním dovozu (§ 6 a § 7 zákona o metrologii). Dále pak stanovené měřidlo podléhá povinnosti prvotního ověření každého exempláře, které je podmínkou jeho uvedení na trh (§ 10 odst. 1 zákona o metrologii). V době používání se pak na stanovená měřidla vztahuje povinnost následného ověřování (§ 11 odst. 1 zákona o metrologii ve spojení s příslušným ustanovením vyhlášky), přičemž u analyzátorů alkoholu v dechu činí doba platnosti 1 rok. Soud tedy dovozuje, že vzhledem k tomu, že analyzátory alkoholu v dechu typu „Dräger“ jsou běžně užívány, a nelze pochybovat o tom, že tento typ měřidla byl příslušným orgánem schválen, tj. certifikován. Měřicí přístroj v posuzovaném případě pak také musel být prvotně ověřen (viz např. zčásti rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2010, č.j. 5As 24/2009-65, který je dostupný na www.nssoud.cz). Kromě toho soud dodává, že v předmětné věci byl analyzátor alkoholu v dechu použit Policií ČR dne 26.7.2008, jak bylo v rozsudku opakovaně uvedeno. Na vytištěném

výsledku orientační dechové zkoušky ze dne 26.7.2008, č.00242, který je přiložen k oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 26.7.2008, č.j.ORTC-5358/PŘ-2008-11, je mimo jiné uveden údaj o tom, že příští kalibrace použitého měřidla má být provedena dne 1.12.2008. Je tedy zřejmé, že správnost měření u tohoto měřidla byla zajištěna rovněž i jeho pravidelnou kalibrací.

Soud proto uzavírá, že žalobu shledal nedůvodnou, a proto ji v souladu se zákonem zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s. – výrok I. rozsudku).

Právo na náhradu nákladů měl podle výsledku řízení žalovaný, který se však tohoto práva vzdal, a tak soud v souladu se zákonem dále vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s. – výrok II. rozsudku).

Soud připustil podání kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, i když ve věci již rozhodoval Nejvyšší správní soud. Ten však svým rozsudkem jen vyslovil, že v dané věci se nejednalo o retroaktivitu ve prospěch žalobce a zaujal právní názor ohledně náhrady náklady řízení. Uvedené závěry soud v nynějším rozsudku respektoval, a proto nemůže účastníkům řízení odejímat právní možnost podání kasační stížnosti, neboť teprve tímto rozsudkem bylo rozhodováno o žalobních bodech žalobce.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu (**§102, §106 odst. 2,4 s.ř.s.**).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v **§103 odst. 1 s.ř.s.**

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřipustná (**§104 odst. 2 s.ř.s.**).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v **§103 s.ř.s.**, nebo o důvody, které

stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§105 odst. 2 s.ř.s.).

Stěžovateli vzniká podáním kasační stížnosti poplatková povinnost ve výši 3.000 Kč (§ 2 odst. 2 písm. d/, § 4 odst. 1 písm. d/, § 5 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích a položka 15 sazebníku soudních poplatků, který tvoří přílohu k tomuto zákonu).

V Plzni dne 29. července 2010

JUDr. Zdeněk Pivoňka, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová